

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 16.

20de april 1901.

27de aarg.

Under juletræet for lysene tændes.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. O. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 15.

Jakob faar velsignelsen.

I dette stykke hører vi, hvorledes Jakob fik den førstefødtes velsignelse af faderen. Isak, som var gammel og næsten blind, bad Esau berebe ham en ret mad, som kunde bære ham et festmaal tid for anledningen, saa vilde han velsigne ham, før døden kom.

Rebekka fik vide dette, og mens Esau er paa jagt efter vildt for faderen, bereber hun en ret mad af to kyd, spører skindet om Jakobs hænder og hals og faar ham overtalt til at gaa til faderen og udgive sig for Esau. Denne hendes list lykkes. Isak, som mente, at han havde Esau for sig, velsignede Jakob som den førstefødte og lader ogsaa løftet om den kommende frelser hvile over ham og hans slegt, idet han siger: "Forbandet være den, som forbander dig, og velsignet være den, som velsigner dig!"

Thi forbandelse og velsignelse afhænger af, i hvilket forhold man staar til Kristus.

Hvad skal vi nu sige om denne Rebekkas handling?

For at kunne dømmes ret maa vi ikke glemme, at Gud havde sagt: "den ældste skal tjene den yngste"; at derfor førstefødselsretten og dens velsignelse af Gud var bestemt for for Jakob. Dette vidste den gamle fader Isak. Det var derfor uret af ham, at han ikke vilde føie sig efter denne Guds vilje. Det var synd af ham, at han vilde handle mod Guds vilje og gaa efter sit eget hjertes tilbøjelighed.

Denne synd vilde Rebekka forhindre. Hun vidste, hvad der var Guds vilje overfor sønnerne, og hun vilde, at hans vilje skulde ske. Derfor var det hende om at gjøre, at Jakob skulde faa velsignelsen. Og da hun ikke fandt noget andet middel, benyttede hun sig af list. Men heri kommer ogsaa hendes strøbelighed frem. Hun burde ikke have søgt at hjælpe frem Guds vilje med list og usandhed. Gud havde nok fundet en udvei til at faa sin vilje igjennem, om hun havde overladt sagen til ham.

Men ogsaa heraf kan vi lære, hvorledes Guds fromme og troende børn er ufuldkomne og at de ofte synker af strøbelighed. Gud støder derfor ikke sine børn fra sig, om han end maa lade ofte tunge trængsler komme over dem for at lutre dem af deres strøbeligheder. Dette lærer ogsaa Rebekkas og især Jakobs senere historie os.

Saa hører vi, hvordan det gik, da Esau kom ind til faderen med den ret mad, han havde berebt, og bad om velsignelsen.

Isak blev forfærdet, da han fik høre sandheden. Men han erkendte nu, at den velsignelse, han havde givet Jakob, var efter Herrens vilje; derfor siger han: "Jeg velsignede ham, og han skal ogsaa være velsignet!" Dermed bøiede Isak sig under Guds vilje og gav Herren ret. Esau derimod søgte med taarer at faa det forandret. Han saa nu paa tabet af førstefødselsretten — den han før havde foragtet og solgt — som en stor skade for sig. Derfor vilde han gjerne faa den tilbage.

Saaledes er der mange, der sørger over den skade, de med sin synd har voldt sig, uden at sørge over synden selv. Den slags sorg kaldes "verdens bedrøvelse". Den gaaber intet.

Esau fik ikke velsignelsen. Derimod siger faderen til ham: "Du skal være dig ved sverdet og tjene din broder." Hans slegt skulde blive et stort krigerfolk; men alligevel maatte den tjene Jakobs slegt.

Mange af Esaus slegt ligesom Esau selv fik dog del i den velsignelse, som var givet Jakob, forjættelsen om den kommende frelser, og døbe salig i troen paa ham. Men først hører vi dog, at Esau habede broderen for velsignelsens skyld og vilde slaa ham ihjel. Saa gaar det ofte i verden, at de, som er velsignet af Herren, bliver forfulgte af verdens børn. Men Herren holder sin beskyttende haand over sine.

Den ædelmodige konge.

Alfons, den vise konge af Neapel, som havde læst ud bibelen fjorten gange, var en venlig og tjenstagtig herre mod enhver. Da han engang reiste gennem Campanien, saa han en stakkars æseldriver i en dyb myr, som ikke kunde faa sit æsel op igjen og bad hntelig om hjælp — thi æselet var hans eneste eiendom. Alle hofmændene red forbi, men da kongen kom til, sprang han ned af hesten og gik ud paa myren og hjalp med sine egne hænder manden med at faa hans æsel op igjen.

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

Mrs. Fairfax tog Betty op paa sit fang. "Na Betty, Betty", var alt, hvad hun sagde, men der faldt nogle klare taarer ned paa barnets krøllede haar, da det graa hoved hørte sig over det, og Betty undrede sig paa, hvorfor den gamle dames stemme lød saa fremmed.

"Jeg tror, du faar gaa og hente majoren her ind alligevel", sagde Mrs. Fairfax tilfids; og Betty skyndte sig meget fornøjet affted. Hun fandt majoren, der drev op og ned ude paa veien med et blegt, bestemt ansigt. Han kastede bort den cigar, han røgte paa, da han saa barnet og spurgte med et ængsteligt udtryk i de mørke øine:

"Nu lille ven, hvordan gif det dig?"

"Du skalde faa komme ind og hilse paa hende."

"Gud være lobet!" og ikke et ord mere sagde majoren, før han var i bærelset hos Mrs. Fairfax.

Det var en formel og tvungen hilsen mellem de to, og Mrs. Fairfax vendte sig derpaa til Betty: "Gaa ud i haven, bennen min, til vi kalder paa dig. Jeg tror, du finder Grace derude."

Betty ahløb. Grace spaserede langsomt op og ned i havegangene, indhyllet ishawler, og hun saa ikke det mindste fornøjet ud, da Betty spurgte:

"Faar jeg lob at spásere sammen med dig?"

"Blev du sendt hid? Jeg antager, Nesta er ude som sedvanlig, saa hun ikke kan se efter dig, og jeg er ikke frisk nok til at lege med dig eller til at pásse paa, at du ikke gjør ugagn."

"Jeg skal slet ikke gjøre noget galt", sagde Betty i en forurettet tone, "jeg vil bare spásere her sammen med dig, og jeg skal ikke røre en eneste blomst. Er du bedre idag?"

"Nei, jeg er ikke bedre, og jeg bliver vist aldrig bedre, og der er ikke en her i huset, som har medfølelse for mig."

"Hvad er det, som mangler dig?" spurgte Betty.

"Hvis du er kommen hid for at plage mig med spørgsmaal, er det bedst, du gaar igjen. Om det var dig, som laa vaagen nat efter nat og ikke vidste, hvad det vilde sige at være uden hovedpine og med hver nerve skjælvende af udmattelse, da vilde du nok ikke spørge, hvad det var, som manglede."

"Kanske du har det ligedan som Violet, men hun kunde ikke forlade fengen. Mr. Rusfells fortalte mig, at mange gange laa hun vaagen hele natten, men hun var saa taalmodig, hun klagede aldrig. Mr. Rusfells sagde, han kunde ikke have været halvdelen saa taalmodig, som hun var. Og nu er hun i himmelen og er midt iblandt dem, som er kommen ud af den store trængsel. Vilde ikke du gjerne være hende?"

Grace svarede ikke. Betty's flittige lille tunge begyndte snart paa andre temaer; hun fortalte om sine besøg i Mr. Rusfells atelier, om hvordan han lavede hendes billede af noget "blødt vinduskii"; om Prins, naar den forsøgte at jage skyllinger, men altid som skamfuld og angrende tilbage til sin herfesterinde; om Douglas og Mollis mange hemmeligheder og lege og om de to smaa, Bobbh og Billy. Hun fortalte ogsaa om sin spásertur paa taget og om den unge soldat, onkel Harry havde fortalt om, og Grace hørte interesseret paa og morede sig over barnet.

Det varede længe, før Betty blev kaldt ind igjen; og da mødte hun majoren i gangen.

"Spring ind og sig farvel til Mrs. Fairfax."

Mrs. Fairfax hørte sig ned og kysede Betty; hendes haarde, kolde ansigt var nu mildt og bevæget og stemmen ualmindelig venlig.

"Du maa komme snart igjen og besøge mig, Betty."

"De vil møde Nesta, naar De gaar veien til venstre; hun kommer snart tilbage fra kirken", sagde Mrs. Fairfax til major St. Clair, "og velkommen hid til middag imorgen."

Majoren skyndte sig bortover veien til venstre saa hurtig, at Betty næsten ikke kunde følge ham.

"Shnes du ikke, Mrs. Fairfax ser ud akkurat som en dronning?" spurgte Betty straks; "var hun ikke aldeles, som jeg havde fortalt dig?"

"Jeg har seet Mrs. Fairfax før", var majorens korte svar, og Betty gav et skuffet, lidet suk.

Ikke længe efter sit de øie paa Nesta, som kom langsomt spaserende hjemover i dhse tanker.

Da hun saa, hvem det var, kom der farve i de blege kinder.

Majoren skyndte sig hen til hende.

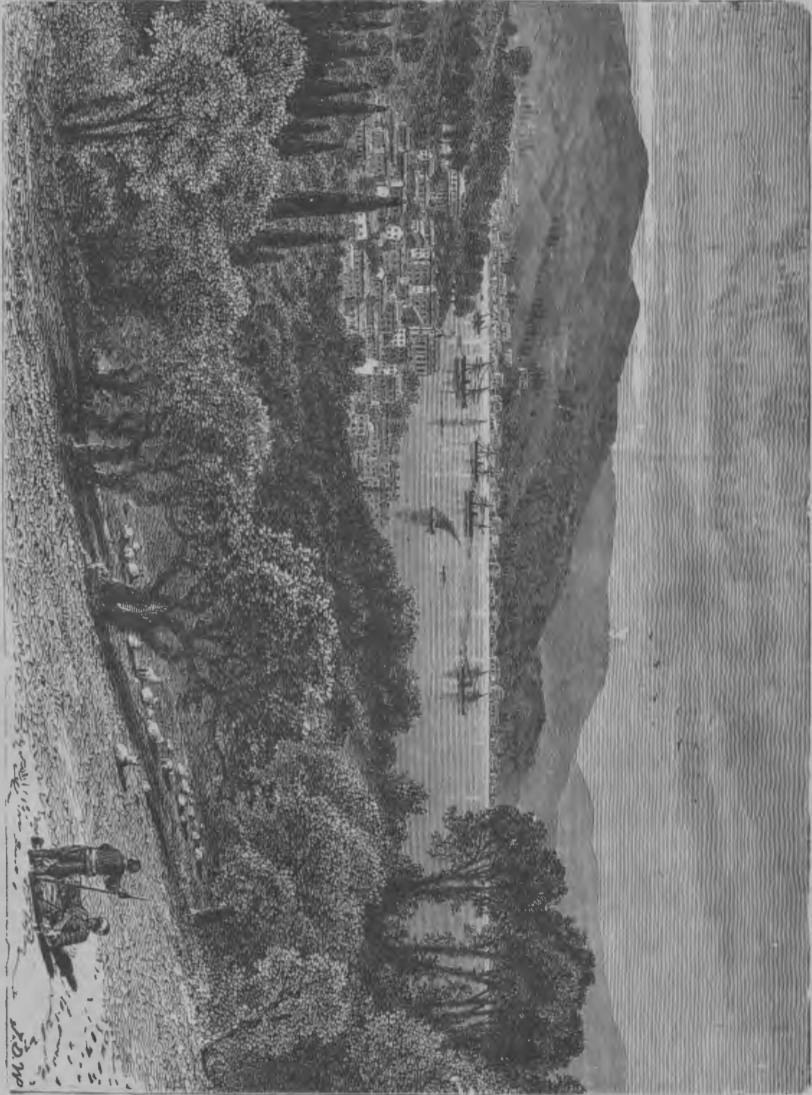
"Din mor har sendt mig til dig", sagde han, og der var en glad klang i hans stemme.

Nesta saa forvirret paa ham.

"Min mor? Har du talt med hende?"

Hurra for sommeren.

Udsigt over Bosphorus.

"Ja, takket være lille Betty."

Men for første gang syntes Nesta at være rent uvidende om barnets tilstedeværelse.

Betty kunde ikke forstaa det, og heller ikke kunde hun forstaa et ord af den alvorlige, lave samtale, som fulgte. Hun saa Nestas øine lyse op af en pludselig glæde og derpaa fylbes med taarer; hun saa major St. Clair holde sin arm om hendes liv, og skjønt Betty stod lige ved, kunde hun lige godt have været mange mil borte for al den opmærksomhed, hun vakte.

Tilfældt sagde hun med et lidet suk: "Jeg er saa træt; jeg tror, jeg vil gaa hjem med Prins nu."

Nesta vendte sig med en gang om til hende.

"Stakkars lille ven! Godfred, vil du være hende? Jeg maa gaa nu. Nei ikke følg mig; jeg ser dig jo imorgen, og jeg vil helst træffe min mor alene. Hun har været saa forandret i det sidste; men dette turde jeg dog ikke haabe. Farvel Betty, det er dig, som har hjulpet os."

Betty blev løftet op paa majorens brede skuldre og baaret hjem i taushed; han var beskæftiget med sine egne tanker, og hun var træt og søvrig.

De fandt kaptein Stuart utaalmodig ventende paa dem.

"Hvor ialverden har du været, gut?" spurgte han, "har Betty forhejset dig?"

"Hun har gjort mig en god tjeneste idag", svarede majoren.

Betty lagde sin lille haand i onkelens.

"Vi har været hos mrs. Fairfax, onkel Harry. Jeg tror, major St. Clair og Nesta maa have været uenige igaar, for da trættede de, og han fik hende til at græde, men idag kyssede de hverandre og blev venner; saa nu er alt sammen godt igjen."

Fjortende kapitel.

En helts døds.

Kaptein Stuarts besøg blev til børnenes store fryd forlænget fra en uge til fjorten dage.

De blev alle meget forundrede, da de hørte om major St. Clairs forlovelse med miss Fairfax.

Betty selv var meget forbauset, og hun havde ingen anelse om, hvilken vigtig rolle hun havde spillet i det lille drama. Hun undreder ofte over, at miss Fairfax ikke brød sig saa meget om at synge og spille orgel nu længer, men

heller var paa spaferture og fjøreture med majoren. Dette gjorde, at Betty oftere gik til mr. Russells atelier, og da en dag mr. Russell lagde sidste haand paa vertet, og den lille statue og Prins var færdig, saa hun sørgmodig paa ham.

"Faar jeg ikke lov at komme hid mere nu?"

"Kom saa ofte, du vil, Betty", var det venlige svar, "jeg er glad, naar jeg har dig her."

"Jeg har mange venner her", sagde Betty til kaptein Stuart sidste aften, han var hos dem, "jeg tror, jeg har flere end Douglas og Molly. De bryder sig ikke om voksne folk, men jeg liker dem svært godt."

"Jo, vi liker onkel Harry", protesterede Molly.

"Hvem synes du bedst om af alle dine venner, Betty?" spurgte majoren.

"Jeg tror, jeg er gladest i mr. Russell. For stakkars, han har det saa trist og er altid alene, akkurat som jeg var, før jeg fik Prins. Miss Fairfax pleiede ogsaa at gaa alene, men det gjør hun ikke nu længer. Mr. Russell har ingen, han er saa ensom."

"Synes du ikke, jeg er ensom da, Betty", spurgte kaptein Stuart, "jeg gaar jo ogsaa altid alene. Hvad skal jeg gjøre ved det?"

"Ja, det er meget, meget bedre at være to", sagde Betty alvorlig, "jeg skønner virkelig ikke, hvad jeg skulde gjøre, hvis jeg ikke havde Prins; jeg er gladest i den af alt paa jorden. Kunde ikke du ogsaa faa fat i en hund, onkel Harry, hvis du ikke kan faa nogen anden? Du skal bare se, hvor godt dere vil passe sammen."

Hvor kaptein Stuart lo! Men Betty kunde ikke begribe, hvad der var at le af.

Efterat herrerne var reist, kom en rolig tid for børnene. Betty gik igjen af og til i kirken for at høre Nesta synge, og en dag blev alle børnene budne til hendes hjem. Mary begyndte at blive lidt træt af livet paa landet og talte engang imellem om at vende tilbage til London, men dette faldt alle de smaa hjerter med sorg.

"Det vil blive strækkelig at komme hjem igjen og læse leser", klagede Molly.

"Ja", sagde Douglas, "jeg tror, jeg vil glemme mig den dagen, vi skal reise; og naar dere er reist, skal jeg bo alene i den lille hytten i skoven; jeg vil være en slags vilde mand, og jeg skal spise nødder og bær, og hvis jeg vil have kjød, skal jeg dræbe en kanin og tage den. Jeg kan virkelig ikke holde ud at blive stængt inde i barneværelset der hjemme igjen."

"Jeg har aldrig i mit liv været saa lykkelig før som her", sagde Betty, "men naar vi nu reiser tilbage til London igjen, skal jeg naturligvis have Prins med mig. Tænk, hvis vi ikke var kommen hid paa landet, var vi aldrig kommen bort i skoven, og jeg havde ikke truffet mrs. Fairfax, og hun havde ikke sendt mig Prins!"

"Det er bestandig 'Prins' med dig", sagde Douglas utaalmodig, "du kan ikke tale om noget andet."

Dagen efter kom mr. Giles meget forstyrret ind i kjøkkenet omtrent klokken tolv. "Hvor er børnene?" spurgte han hurtigt.

Barnepigen kom netop med Bobby, som hun havde bittet klæder paa, efterat han var falden i gaasfedammen.

"De er ude paa marken", sagde hun, "hvad er paa færde?"

"Der er en af mr. Darts hunde, som er kommen løs; jeg har netop hørt, at den er bleven gal, og nu kan de ikke finde den. Det er disse skrækelige varme dage. Jeg har bundet min hund, og lille Betty bør se efter sin. Tom Dart og nogle andre mænd er ude og leder efter den, som har slidt sig."

"En gal hund!" raabte barnepigen forfærdet, "jeg maa saa børnene ind øieblikkelig; hvad skal jeg gjøre, hvis den kom til dem!"

Hun lod Bobby være i kjøkkenet, og baade hun og broderen sprang ud for at adbare børnene. De fandt dem ude i kløvermarken under træerne. Douglas holdt paa at grave i et hult træ, og Molly spadede op i en kaninhule; Billy sad og saa paa.

"Hvor er Betty?"

"Hun gik nedover veien", sagde Douglas og saa op med sit varme, røde ansigt; "jeg sendte hende ned til elven for at hente noget vand, vi skal ligge i leir her en stund og maa have mad og vand for en uge. Vi skal gemme det her i træet."

"Og pengene skal vi gemme her, hvor jeg graver", sagde Molly.

"Er Prins med hende?" spurgte Mary ængstelig.

"Ja, den vil aldrig være hos os."

"Her i marken er de sikre nok", sagde mr. Giles og saa sig om, "men de maa ikke gaa ud paa veien. Vi maa se at saa Betty tilbage igjen straks."

Smidlertid gik Betty tilfreds affted nedover til elven. I haanden havde hun en gammel stentspismugge.

"Vi skal hente vand til dem, Prins, og naar

vi begynder at lege, skal du være stildbagt Douglas sagde, du godt kunde være det; straks du hører stridt, maa du gå."

Prins saa op og logrede til svar og begyndte derpaa at lede efter frost i græsset.

Betty fatte sig tilslut ned ved kanten af veien for at hvile lidt. Hun sad her en god stund og smaasnakkede med sin hund; de skulde netop til at gaa igjen, da der hørtes raab og skrig oppe i veien. (Forts.)

Du lette fugl i lunden.

Du lette fugl i lunden,
hvor bjerken er saa grøn;
aa hvor dit hus er luftigt,
og hvor din lod er skjøn!

Dit hus er hele stogen,
og vidt og høit det naar;
og hver en fugl berinde
saa vel din sang fortaar.

Naar du en tone kvirrer,
saa falder alle ind;
du kjenner alle røsterne,
og alle kjenner din.

Det vilde være deilig
at kunne lede saa,
og selv fortaas af alle,
og alle selv fortaas.

Gud forsørger de fattige.

En fattig familie i Frankrig kom formedelst mangel paa søde i stor nød. Et af deres børn, som i søndagsstolen hørte om den gode fader i himlen, skrev et brev, hvori det fortalte Gud, hvor fattige, sige og hungrige de var. Gutten adresserede brevet: "Til den gode Gud i himlen", og lagde det i fattighøjsen i kirken.

En rig, velbædig dame bemærkede guttens blege kinder, da han lagde brevet i højsen. Hun gik straks til kirkeforstanderen, som havde nøglen til højsen, og bad ham om at aabne den og give hende guttens brev. Dette skete. Hun aabnede indholdet og læste det, og blev saa rørt over dets indhold, at hun besluttede at opsoge guttens hjem. Da hun dagen efter kom der til huset, fandt hun hans søster med sin yngste broder paa armen udenfor døren. Hun gav nu hende et guldstykke og sagde, at det var den gode Guds svar paa broderens brev.

Til billederne.

Under juletræet for lysene tændes.

Juletræet er pyntet og alt færdigt. Gaverne hænger paa grenene og ligger paa sin plads under træet. Mor kaster endnu et prøvende blik rundt om sig og gaar saa ud for at stille sig istand til den festlige stund, da lysene skal tændes. Hun stænger forsigtig døren, forat ingen uvekkommende skal trænge ind i helligdommen.

Og saa er der to uvekkommende alligevel. De kan sagten's gaa saa stille, at ingen kan høre dem, og gemme sig sliq, at ingen kan se dem. Men de kan ogsaa lege med julegaverne. Ak, tænk Annas dukke, som blev saa pludselig og grumt skalperet, førend Anna endnu har havt den i sin haand!

Men søde er de, de ugangsttraakerne!

Hurra for sommeren.

Ak, det er længe til sommeren, siger du. Ja, det kan saa være; men ikke længere, end at sommerlængslerne begynder saa smaat at røre sig i sort bryst. Og da forstaar vi just et billede som dette.

Tænk, hvor herligt! Høit oppe i lien. Bare sten og mos og smaa gran og forkrøblet birk rundt om. Storkstoven er langt nedenfor. Da bygden ligger saa fjern, saa fjern, men saa lys og vakker dernede. Og varmt er solskinnet, og let er luften, og yre flyver fuglene omkring, og hidsig synger myggene distant og mørk brummer humlen bas dertil. Javist ja, hurra for sommeren!

Opløsning paa gaader i nr. 14.

Firfantgaade:

G r a n
R u s e
A s e r
R e r o

Billedgaader:

1. De norste gudefagn.
2. Bankobrev.

Bogstavgaader.

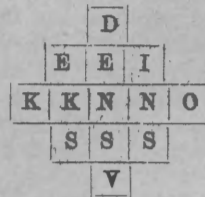
I.

5 6 8 7 er et pigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 er et guttenavn. 4 7 2 7 er et pigenavn. 10 8 8 7 er ogsaa et pigenavn. 5 4 har vi om vinteren. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 er en stor by.

II.

1 2 3 4 5 6 7 er et guttenavn. 5 6 8 faar ustkiftelige børn. 8 6 8 6 7 er navn paa en fugl. 2 3 4 5 er noget, fuglene har. 8 7 6 bruger vi om vinteren. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er navnet paa en driftig by i Norge.

Diamantgaade.

Disse bogstaver ordnes saaledes i figuren, at midtlinien lyder ens lodret og vandret, og de enkelte linier betegner

1. En medlyd.
2. Noget for fødderne.
3. En by.
4. Noget for ønen.
5. En medlyd.

Billedgaade.

k k k
k m e n k
k k k

r s r r e m e

